

Internationale Vrouwendag. Kleine meisjes zijn net zo ambitieus als jongetjes, maar door belemmeringen die de maatschappij opwerpt, vinden ze zichzelf terug achter de stofzuiger, zegt Senay Özdemir. Plus: een argumentenkaart over het aanstellen van vrouwen in topposities.

Jayanti wordt rechter van acht tot drie

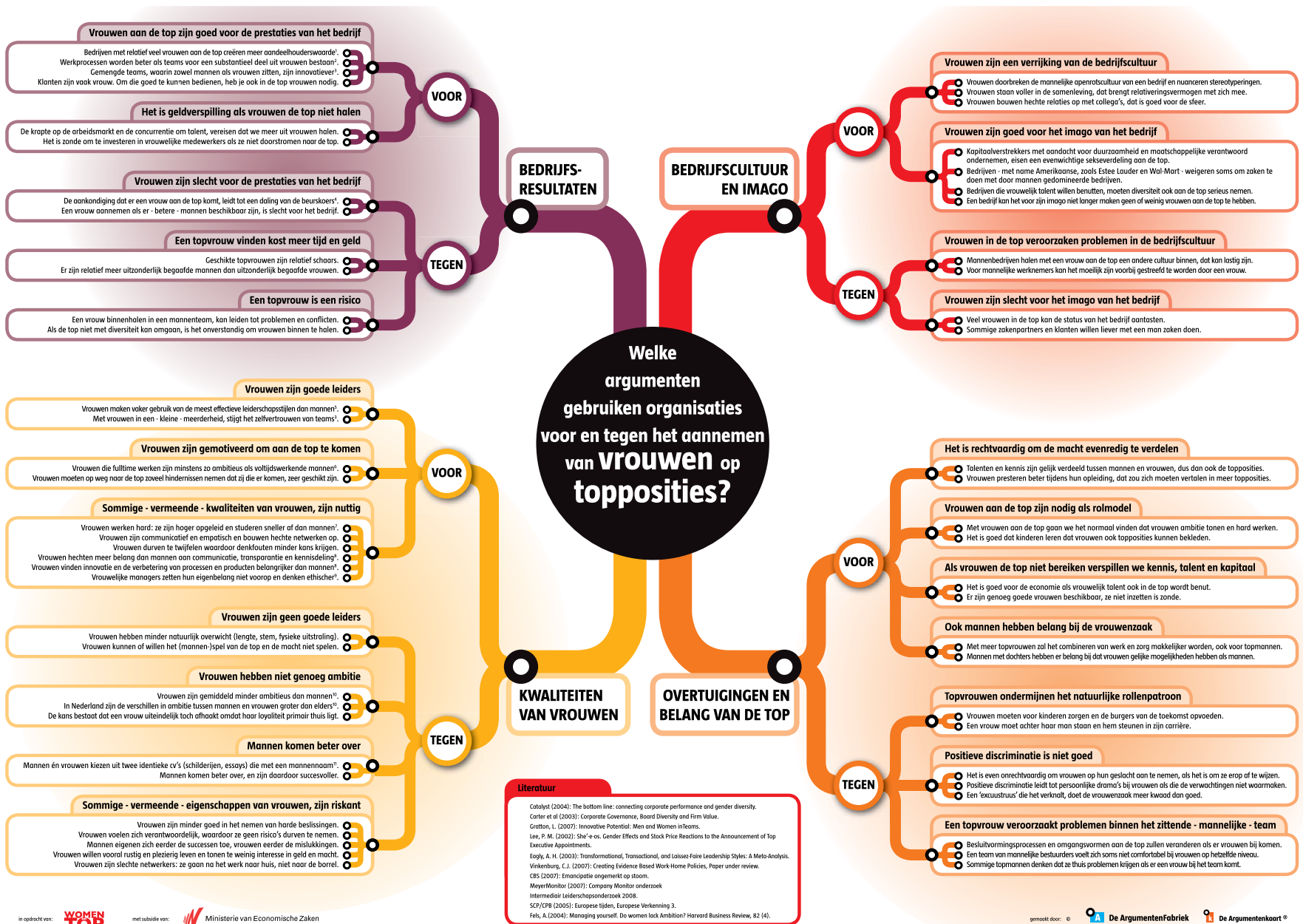
Als je jongens en meisjes op de basisschool vraagt hoe ze zich hun toekomst voorstellen, blijkt dat een stuk geëmancipeerder dan de werkelijkheid waar ze later naar alle waarschijnlijkheid in terechtkomen.

Laten we deze Internationale Vrouwendag gebruiken om ons af te vragen hoe we kunnen zorgen dat de dromen van onze kinderen uitkomen. E-Quality, het expertisecentrum voor emancipatie, gezin en diversiteit, heeft kinderen uit de bovenbouw van een Rotterdamse basisschool laten vertellen over hun toekomstdromen. Hoe denken ze dat hun leven er over twintig jaar uit zal zien? De meesten van hen zijn van allochtone afkomst en groeien op in een eenoudergezin. Geen factoren die een geëmancipeerde toekomst voorspellen, weten sociologen en demografen. Maar daar laten de Obadjahs, de Mohammeds, de Darrels, de Jayantis en de Jeeffons van deze wereld zich lekker niks aan gelegen liggen.

En aantal van die kinderen komt aan het woord in *Uit & Thuis*, een boekje van E-Quality. Obadjah ziet zichzelf trouwen en in een eenoudergezin trekken. Samen met haar man, die niet werkt omdat hij voor de kinderen zorgt. En samen met haar vriendinnen, want die wil ze nooit meer kwijt. De zorg voor de kinderen delen ze met elkaar. Mohammed wil een eigen bedrijf, aan huis. Dan kan hij beneden werken en boven wonen. Als hij even tijd heeft, kan hij zo de trap op om de was te gaan opruimen. Darrel gaat wel bij een baas werken, maar als het huis aan kant moet, neemt hij een dagje vrij. Vaak zal dat niet nodig zijn, want zijn kinderen wil hij al vroeg verantwoordelijk leren, zodat ze zelf hun kamer netjes houden.

Jayanti wil rechter worden en dan werken van acht tot drie - net als haar man, zodat ze 's avonds samen kunnen koken. Assia is het helemaal met Jayanti eens en vindt dat alle huishoudelijke taken moeten worden verdeeld. Jeeffons wil graag trouwen met een advocaat. Hij tekent zichzelf terwijl hij met zijn vier kinderen op de bank tv zit te kijken. Zijn vrouw is naar haar werk. Als zij straks thuis komt hoeft zij niet meer te stofzuigen, dat heeft hij al gedaan.

Van emancipatie en van de vrouwenbeweging hebben deze kinderen van 10, 11 en 12 jaar waarschijnlijk nog nooit gehoord. Maar dat vrouwen dezelfde rechten hebben als mannen en gelijke mogelijkheden horen te krijgen om zich te ontplooiën, is voor hen de gewoonte zaak van de wereld. Maar hoe reëel zijn de verwachtingen van deze Rotterdamse jongens en meisjes? Even een confrontatie met de harde feiten van dit moment. Van de Turkse vrouwen in Nederland vindt 72 procent dat de vrouw het meest geschikt is om de verantwoordelijkheid te nemen voor het huishouden. Bij Marokkaanse vrouwen is dat 61 procent, bij Surinaamse en Antilliaanse vrouwen 52 procent en bij autochtone vrouwen 27 procent. De cijfers van hun mannen vertonen hetzelfde beeld. Van alle vrouwen in Nederland met minderjarige kinderen werkt 40 procent niet of minder dan 12 uur per week. Slechts 9 procent werkt minimaal 35 uur per week. Ter vergelijking: in België werkt 72 procent van de vrouwen fulltime. In Nederland besteden vrouwen gemiddeld 23 uur per week aan huishoudelijk werk, tegen mannen 11 uur. Tus-

sen de dromen van onze kinderen en de realiteit van 2008 gaat een brede kloof.

Wat gebeurt er toch met kinderen, dat ze gaandeweg hun verwachtingen bijstellen? Hoe komt het dat de meesten van hen toch in traditionele rollenpatronen terecht komen? Aan hun moeders kan het niet liggen. Vroeger werden die nog wel eens nagewezen als de doorgeefsters van traditionele opvattingen, maar uit onderzoek van het CBS blijkt zonneklaar dat steeds meer vrouwen over de volle breedte van de samenleving een geëmancipeerde instelling hebben. De gedachte dat vrouwen er recht op hebben zich te ontwikkelen en te ontplooiën is al lang niet meer voorbehouden aan Opzij lezende voorhoededames met haar op de tanden. Bij TROS-triënen en BNN-babes leeft dat ideaal net zo goed.

Alles wijst erop dat het in Nederland fout gaat op het moment

dat er kinderen komen. Werkgevers hebben nog steeds niet in de gaten dat het loont om flexibele arbeidsvoorwaarden te bieden

In Nederland gaat het fout op het moment dat er kinderen komen

waardoor vrouwen en mannen zorgtaken kunnen combineren met een carrière. En de overheid schiet tekort in het realiseren van voldoende kwalitatief goede kinderopvang. Samen leidt dat ertoe dat vrouwen van een jaar of dertig de arbeidsmarkt de rug toekeren en dat mannen in de rol van kostwinner worden gedwongen. Met al hun praatjes zijn Nederlandse politici en werkgevers minder geëmancipeerd dan de kinderen

van een zwarte basisschool in Rotterdam.

Internationale Vrouwendag is al sinds 1910 de dag waarop aandacht wordt gevraagd voor het belang van emancipatie. Als vanzelf denken we daarbij aan het opruimen van blokkades voor volwassen vrouwen en mannen. Maar kennelijk is dat niet voldoende om de boel in beweging te krijgen. Misschien zouden we het eens via de kinderen moeten proberen. Waarom doen we niet meer met hun dromen en verwachtingen, in plaats van met onze eigen teleurstellingen en frustraties? Waarom zetten we onze kaarten niet massaal op het stimuleren van hun ambities? Een betere investering kan ik me niet voorstellen.

Senay Özdemir is hoofdredacteur van het digitale vrouwenblad www.senmagazine.com en bestuurslid van *Women on Top*.

in opdracht van: **WOMEN TOP**

met subsidie van: Ministerie van Economische Zaken

gemaakt door: De ArgumentenFabriek De Argumentenkaart®